

Nejplodnější český spisovatel a známý novinář Jan Bauer představí nové knihy. Sám o sobě Deníku prozradil:

„Už jsem také součástí dějin“

HANA VOJTOVÁ

V dubnu sedmdesátiletý spisovatel Jan Bauer vydává koncem června hned dvě knihy, které si určitě nezapomene vzít s sebou na dovolenou. Rozhodně nebudete litovat! Vždyť ta první je detektivka s lákavým názvem *Smrt papaláše* a ta druhá patří do žánru literatury faktu a jmenuje se *Krásná i bezbožná tajemství našich dějin*. Obě dvě splňují ty nejnáročnější představy o zajímavém a napínavém čtení.

Pane Bauere, můžete nám blíže představit svou detektivku *Smrt papaláše*? Čím se liší od vašich předchozích křimí?

O mně je známo, že píšu historické detektivky ode-

„Chtěl jsem vylíčit, jak to v redakci celostátního deníku vypadalo v době tuhé husákovské normalizace před čtyřiceti lety. Dost mě šťve, jak tuto dobu popisují někteří mladí historikové, kteří ji nezažili.“

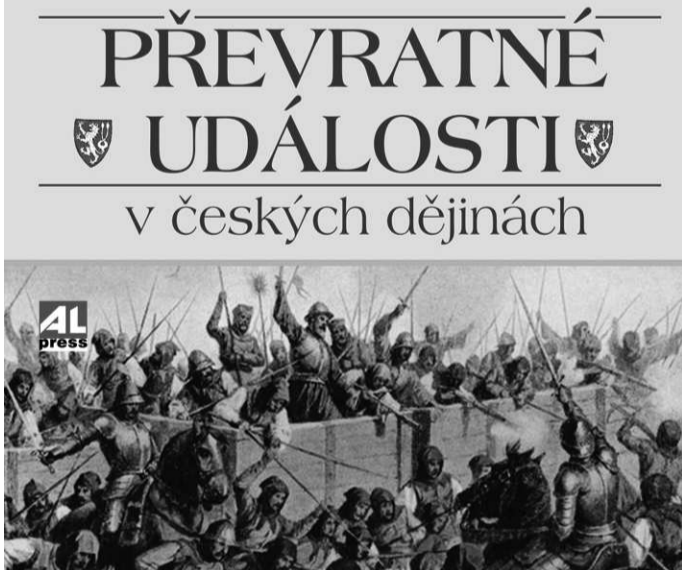
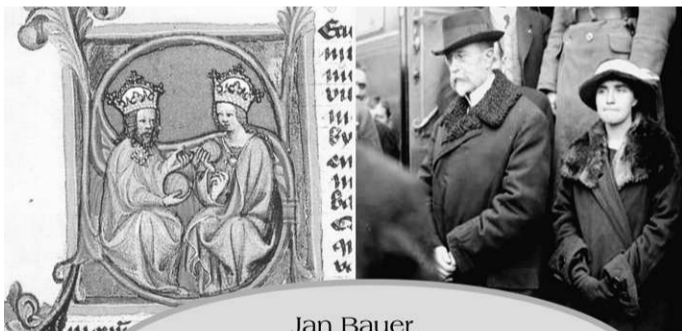
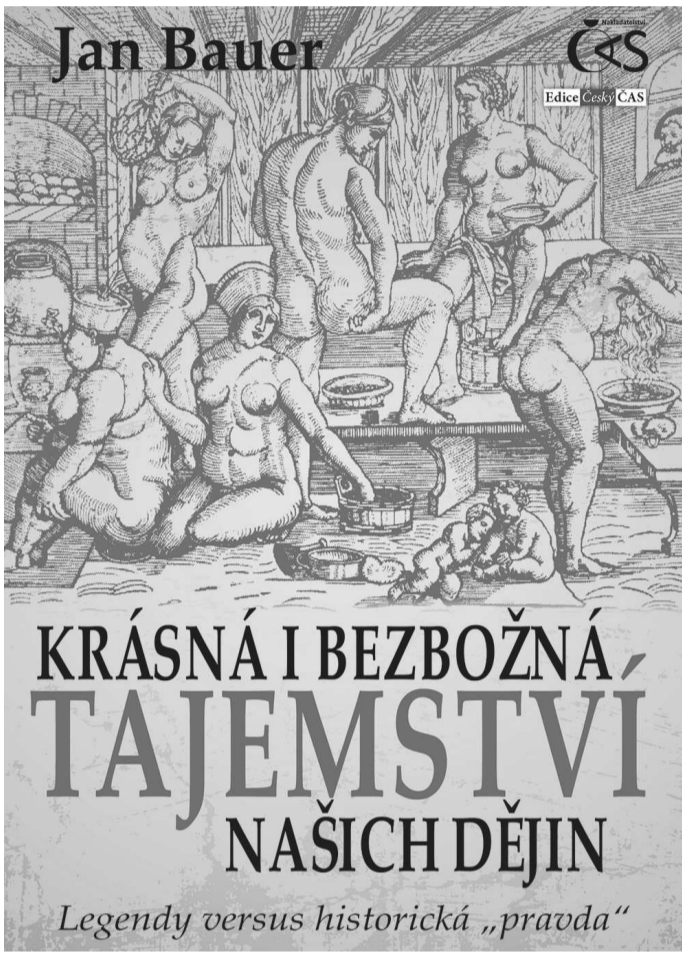
hrávající se v době krále Václava IV. Tentokrát jsem se však nevydal do temného středověku, ale do historie poměrně nedávné. Co víc, bohatě jsem přitom čerpal ze svých vlastních vzpomínek na působení v redakci někdejších Zemědělských novin.

Nepovídejte! Cožpak v redakci Zemědělských novin někdy došlo k nějaké vraždě?

Ne nebojte se. Žádná mrtvola se v redakci nikdy nenašla. Kriminální případ jsem si vymyslel, ostatně ze Zemědělských novin jsem ve své knize udělal Vesnické listy, ale některé postavy a s nimi spojené příběhy mají skutečně reálné předlohy. Chtěl jsem vylíčit, jak to v redakci celostátního deníku vypadalo v době tuhé husákovské normalizace před čtyřiceti lety. Dost mě totiž šťve, jak tuto dobu popisují někteří mladí historikové, kteří ji nezažili a dozvídají se o ní leda z listování ve starých novinách.

Jaká tedy ta doba byla?

„Rozhodně nebyla černobílá, rozhodně tady nestáli proti sobě jen disidenti a estébáci a vedle nich lhostejná mlčící většina. Mohl bych uvádět šéfredaktory, kteří s rizikem, že mohou přijít o své funkce, ochraňovali redaktory s politickými škraloupky z roku 1968. Stejně tak pamatují slušné komunistické funkcionáře, kteří se v té nelehké době dokázali postavit proti očividným nespravedlnostem. Jenže to se dnes těm, kteří to nezažili, obtížně vy-

světluje. A tak si jen s povzdechem přiznávám, že i já jsem už součástí dějin.

Ve vaší detektivce se hodně pije, vaší hrdinové tráví spoustu času v hospodách. Opravdu to tak bylo?

Hospoda bývala takovou oázou zapomnění, kde jsme mohli na chvíli uniknout z nepřijemné současnosti. Novinářina se vlastně pojila s pitím odedávna a zdaleka se to netýkalo jen 70. let minulého století. Mnohému z těch mladších čtenářů to může připadat až přehnané, ale věřte, že tak si to opravdu pamatuji.

Povězte nám něco o té druhé knize *Krásná a bezbožná tajemství našich dějin*. Proč by měly být právě krásné a bezbožné?

Ten název si vymyslel pan nakladatel Snětivý a myslím, že vcelku vystihuje témata popisovaná v této knize. Setkáte se v ní s tajemnou markomanskou královnou Fritigildou, budete hledat hrob svatého Metoděje, zamýšlet se nad otázkami provázajícími vraždu svatého Václava, ale také třeba budete zjišťovat, zda skutečně existovala sekta husitských naháčů – adamitů, kteří už v 15. století vyznávali volnou lásku. Celkem jsem v této knize shromáždil jednadvačťacet poněkud záhadných a nejasných příběhů z českých dějin, k nimž jsem shromáždil podklady už dlouhé roky.

Z toho, co říkáte, mám dojem, že vás inspiroval klasic české literatury faktu Miroslav Ivanov.

Máte pravdu, Ivanova jsem od mládí obdivoval, později jako novinář s ním dělal několik rozhovorů a posléze

„Budete v knize zjišťovat a bádat, zda skutečně existovala sekta husitských naháčů – adamitů, kteří už v 15. století vyznávali volnou lásku. Celkem jsem zde shromáždil jednadvačťacet záhadných a nejasných příběhů.“

jsem se stali přáteli. Ale stejně tak byly pro mne inspirací i knihy nezapomenutelného Ludvíka Součka a dalších autorů.

O vás se říká, že jste nejplodnější žijící český spisovatel. Kolik aktuálně máte vydaných knih?

Knížky, o nichž hovoříme, mají, pokud počítám i tituly vydané pod pseudonymy, pořadové číslo 148 a 149. Tedy nejbližší další knížka bude už stopadesátá!

Která to bude?

Koncem srpna by se na knihkupeckých pultech měly objevit hned dvě objemnější knihy, na něž jsem obzvláště pyšný. První z nich se jmenuje *Knížata, králové, prezidenti a představený životopisný přehled všech vládců našich zemí od velkomoravského knížete Mojmiria I. až po současného prezidenta Miloše Zemana. Před jednadvačťaceti lety jsem vydal knihu *Vládců českých zemí, v níž jsem se omezil jen na knížata a krále. Tohle je její druhé vydání, ovšem upravené a rozšířené o československé a české prezidenty. Ta druhá knížka nazvaná *Převratné události v českých dějinách* představuje třicet momentů, které změnily naši historii, a svým způsobem tu první vlastně doplňuje. Dost se na obě těším a doufám, že i čtenáři z nich budou mít radost. Děkuji vám za rozhovor.**

Ukázka z knihy Jana Bauera: Smrt papaláše

Zdeněk Ustohal se sice do Bajkalu těšil, ale nebylo mu ten večer dopřáno jeho oblíbený snack bar navštívit. Před šestou se k němu přiřítill Bohouš Oulický, hodil mu na stůl štos fotek se slovy: „Doufám, že si vybereš alespoň tři.“

„Bohouši, ty si se dočista zbláznil. Víc než jednu do novin nenarvu, nejsme nafukovací.“

„Tak podívej, sekretář mě žene lán světa, já se tam musím málem porvat s prezidentskou ochrankou, abych se k tomu šikmookému Kimovi dostal trochu blíž, a ty tam dáš jen jednu fotku?“

„Rád bych, Bohouši, jich dal víc, ale není místo. Prý mi k tomu Květa přinese nějaký text.“

„Na to bych moc nespolehal, je to hloupá husa.“

„Nic se neděje, tak dám čtku.“

„Co jsi to říkal o hloupé husě?“ ozvala se ze dveří Květa Jouzová, pohledná zrzka se zelenýma kočičíma očima.

„Nebylo to náhodnou o mně?“

„Zase jsi slyšela, co jsi slyšet neměla.“ zubil se Oulický. „Už máš něco napsaného?“

„Ne, jdu se poradit s Ustohalem, kolik toho chce.“

Vedoucí vydání mrknul na obtaht první strany a věcně konstatoval: „Na tu návštěvu Kim Ir-sena v je zet dé mám všeho všudy patnáct řádek.“

„No tak tam dej čtku a podepiš mne pod to.“

„Ty jsi ale prohané děvče,“ usklíbnul se Zdeněk.

„Hele, udělej to pro mne. Mám dneska večer rande a ještě se na to musím hodit do gala a namalovat si na ksicht oblíbený škemrala Květa a přitiskla se svým vyvinutým hrudníkem na Ustohalova záda. Cítil, že ho to vzrušuje, ale přece jen nechtěl být až tak benevolentní:

„Patnáct řádek nasmolíš za pět minut a můžeš běžet.“

Dobře věděl, že Jouzové dělá psaní takřka nepřekonatelně potíže a patnáct řádků by psala hodinu a ještě by to musel po ní upravovat, nehele na pravopisné chyby, které by nadelala.

„Jakou máš značku?“ zeptal se smířlivě.

„Kaj,“ odvětila Jouzová s nadějí v hlase a nepřestávala se o vedoucího vydání otírat svými nadry.

„Snad si se do Zdeněka nezamilovala,“ usklíbnul se Oulický. „To když já jsem ti v autě sáhl na koleno, hned si mě plácla přes ruku.“

„Kdybys byl mladší, třeba bych si to nechala líbit,“ zakoulela po něm očima Květa. Bylo na ní vidět, že to s muži umí.

„Tak ti tam dám značku – kaj – a k tomu čtk. Stačí?“ obrátil se na Jouzovou Ustohal.

„Stačilo by jen to – kaj –, aby Posolda nenadával, že jsem líná.“

„Sem mi dej pus,“ Ustohal si ukázal na čelo, „a tvé přání je splněno.“

Během okamžiku mu na čele přistál uslintaný políbek a Květa s výkřikem „dik“ zmizela.

„Je to sviňka štětinka,“ usoudil Oulický. „Stejně ti řeknu, že ti dnešní papaláši už nejsou jako ti bývalí. Zápotočká klidně chodil sám po Václaváku, kdezto k Husákovi tě nikdo blíž nepustil.“

„Zápotočká chodil po Václaváku?“

„Jo, sám jsem ho tady jednou potkal. Procházel se mezi

lidmi se svou starou a jeho pozorkově se v koženáčích plížili za ním a byli nenápadní jako hovno na bílém ubrusu. Já měl tehdy trochu upito a oslovil jsem ho: „Soudruhu Zápotočká, nechcete se podívat do Vesnických listů?“ On se toho hned chytil, že půjde nahoru. Došel sem do této místnosti, kde už tehdy, stejně jako dnes, seděli vedoucí vydání. Táhle, jak je to rohově kanape stála taková vysoká skříň, a Zápotočká se zajímal, co v ní máme. Standa Punčochář, tehdejší sekretář, který už je dávno po smrti, mu na to odpověděl, že je tam Gottwaldova knihovna. Zápotočká skříň zvědavě otevřel a vyvalilo se na něj odtud asi padesát prázdných lahví od vína, vodky, rumu a slivovice.“

„Co na to říkal?“ zajímal se Ustohal.

„Zápotočká byl zvyklý. V té době chlastalo první ligu celé politbyro. Takový Gottwald nebo Kopecký skoro nevystrizlivěli. Takže tu skříň beze slova zase zavřel, řekl nám „čest práci“ a odešel.“

„Škoda, že jste v redakci neměli žádnou pamětní knihu. Dneska bychom tam mohli mít podepsaného Zápotočkého a k tomu třeba heslo „Jen tak dál, soudruzi!““

„Copak tady byla návštěva i Zdeněk Nejedlý a Marie Majerová a Nezval nám jednou osobně donesl básničku k prvnímu máji,“ vzpomínal Oulický. „Prý ho s ní před tím Rybák vyhodil z Rudého práva.“

„A ve Vesnických listech vyšla?“

„Už si ani nepamatuji. Myslim, že ano. Taky jsme málem nevyšli.“

„Jak to?“

„Kdosi, snad Cihlář, jel někam na Znojensko a zůstal v jednom vinném sklepě, kde se mu tuze zalíbilo. Poslal odtud telegram, že potřebuje pomoci s vínem a odjela tam snad půlka redakce. Jenže pak nebylo co do novin a vedoucí vydání dal v zoufalství na jedničku otvírák o tom, jak brousit kosu.“

„Vážně? To si děláš legraci, ne?“ zapochoval Ustohal.

„Kdepak mladěj, co ty víš o padesátých letech?“

„Že byly politické procesy a vyhrával Zápotočká. Sám si ještě pamatuji na to, jak to bylo, když umřel Stalin a po něm Gottwald. Nebyl jsem ještě pionýrem a tak jsem měl starší spolužákům záviděl, že mohli stát vedle Gottwaldovy fotky čestnou stráž.“

„Jednou ti budu vyprávět, jak nám tehdy předsmutovali, jak široký máme mít smuteční rámeček. Představ si, dělali to podle protektorátních novin z počátku května čtyřicet pět, když tam celé strážce byl Hitler s titulkem „Vůdce padl.““

Oulický se zasmál a dodal: „No nic, musím běžet. Měj se.“ (f)

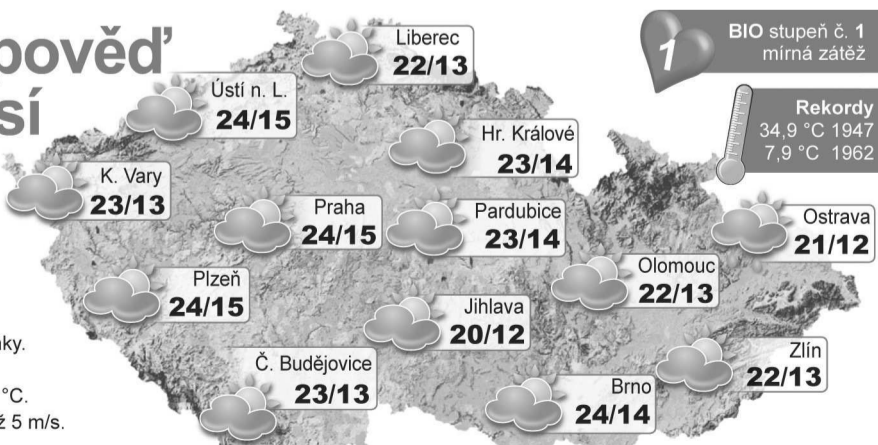
Novinář a spisovatel Jan Bauer

- Český novinář a spisovatel, narozený 11. dubna 1945 v Jihlavě, původním povoláním zemědělský inženýr. Žije dlouhodobě na samotě u Vodňan.
- V prosinci roku 2009 mu vyšla jubilejní stá kniha, čímž se stal nejplodnějším jihočeským autorem všech dob.
- Některé knihy napsal pod pseudonymy, věnuje se především literatuře faktu a detektivkám.

Předpověď počasí

Pondělí 29. června

Polojasno až oblačno, ojediněle přeháňky. Nejvyšší denní teploty 20 až 24 °C. Vitr SZ až S 2 až 5 m/s.

slunce je v Chorvatsku a levné ubytování na www.UBYTOVANIvCHORVATSKU.CZ